

1. Ó, Krisztus-fő, te, zú-zott, Te, vé-res szen-ve-dő,
Te, tö-vis-ko-szo-rú-zott, Ki-gú-nyolt drá-ga fő,

Ki szép-ség tük-re vol-tál, É-kes, cso-dás, re-mek,

De most meg-csú-fo-lód-tál: Szent fő, kö-szön-te-lek!

2. Ékességed, te, drága, / Melytől máskor remeg
Világ hatalmassága, / Köpés mocskolta meg.
Milyen halványra váltál! / Szemed fényét, amely
Szebb volt minden sugárnál, / Ki rútította el?
3. Mind, ami kín, ütés ért, / Magam hoztam Reád;
Uram, e szenvedésért / Lelkemben ég a vád.
Feddő szót érdemelve / Itt állok én, szegény,
S kérlek, lelked kegyelme / Sugározzék felém.
4. Itt állok – ó, ne vess meg – / A gyötrelmek helyén;
Amíg ki nem hűl tested, / El nem mozdulok én.
S ha életed kilobban, / Alácsuklik fejed,
Ölemben és karomban / Lesz nyugtató helyed.
5. Ó, légy érette áldott, / Jézus, Egyetlenem,
Hogy szörnyű kínhalálod / Nagy jót akar velem.
Add, hogy hódolva híven / Tőled ne térjek el,
S ha hűlni kezd a szívem, / Benned pihenjek el.
6. Mellőlem el ne távozz, / Ha majd én távozom,
A kínban, mit halál hoz, / Állj mellém, Jézusom.
Ha lelkem félve reszket, / S rettent a meghalás,
Nagy kínod és kereszted / Legyen vigasztalás.